

Nevoile noastre și plinătatea Sa

Nevoile noastre și plinătatea Sa

„Harul pentru a avea ajutor la timpul potrivit" (Evrei 4.16)

Înțelepciunea omenească și filozofia n-au reușit niciodată să-L cunoască pe Dumnezeu; El ni Se descoperă prin nevoile noastre: nevoia ni-L face cunoscut. În felul acesta, atât inima celui păcătos cât și a copilului lui Dumnezeu sînt puse în adevăratul lor loc. Mă înnoiesc că am putea învăța vreodată ceva durabil pe vreo altă cale.

Nu trebuie să fim niciodată descurajați, căci Domnul în care ne încredem nu face și nici nu poate să facă vreo greșală. Tocmai în 2 Timotei, în care ni se descrie tabloul declinului și al ruinei, apostolul Pavel se așteaptă ca fiul său scump să fie întărit în credință; n-a fost niciodată un timp mai favorabil pentru înaintarea credinței, decît atunci cînd el îi simțea nevoia; și Domnul răspunde totdeauna nevoilor.

Am învățat la cruce ceea ce era Dumnezeu pentru mine, ca păcătos; acum trebuie să învăț cum face față nevoilor mele de om credincios, de care ia cunoștință cînd eu le aduc înaintea Lui. Nu este de ajuns să-mi fie foame; trebuie „să mor de foame" pentru a învăța ce gînduri are El în inima Sa pentru mine. Cînd fiul risipitor a flămînzit, a căutat roșcove pentru a se hrăni; dar cînd pierrea de foame și se întorcea spre casa părintească, abia atunci el a cunoscut dragostea de care era plină inima tatălui său.

Dacă am cunoaște ceva mai mult mîngîierea și bucuria pe care o avem de a fi satisfăcuți cu plinătatea dragostei lui Dumnezeu, am simți că împrejurările de acum sînt chiar nimic.

Ori de cîte ori avem adevărate nevoi în pustia lumii, este un păcat să ne întrebăm dacă Domnul nostru ne va veni în ajutor sau nu. Înseamnă că-L ispitim pe Domnul cînd ne îndoim de izvoarele bunătății Sale pregătite pentru a ne da tot ceea ce avem nevoie.

„Doamne", a zis leprosul, „dacă vrei, poți să mă curățești" (Matei 8.2). Leprosul era convins de puterea Lui, dar nu-l cunoștea dragostea cu care Domnul îl puna în legătură; El l-a atins, zicîndu-i: „Da, vreau, fii curățit!" (Matei 8.3). Dacă cineva atinge un lepros, era necurat și scos afară din tabără; dar Domnul Isus Hristos nu Se poate întina prin această atingere. Sfințenia fără pată, pe care răul nu putea s-o atingă, aduce păcătoșilor dragos-tea de care ei au nevoie.

„Cît de nepătrunse mi se par gîndurile Tale, Dumnezeule!" (Psalmul 139.17). Lucrarea prețioasă, centrul gîndurilor lui Dumnezeu sînt tot atît de înalte față de gîndurile noastre, pe cît sînt de înalte cerurile față de pămînt; lucrarea harului fără mar-gini al lui Dumnezeu, ce adevărată eliberare! Știm noi ce înseamnă să vedem propriile noastre gînduri atît de înguste, atît de mizerabile, înlăturate de gîndurile lui Dumnezeu, care sînt atît de înalte, atît de darnice cu privire la ceea ce sîntem în Domnul Isus Hristos? Domnul Isus Hristos este marele gînd al lui Dumnezeu; gîndurile lui Dumnezeu ne sînt arătate în El. Nu un înger care nu a căzut, ci un păcătos înviat prin Duhul lui Dumnezeu este cel ce poate să intre astfel în gîndurile adînci ale lui Dumnezeu.